

missförhållandet blir undanröjdt, och att således vår nuvarande lagstiftning i berörda fall uti en del kommuner motverkat, och intilldess en förändring i nu antydda afseendet kommer att ega rum, skall verka menligt för folkskolans framsteg och utveckling, kan med skäl antagas.

Med åberopande af hvad jag sålunda haft äran anföra, vågar jag för Riksdagen vördsamt föreslå,

att Riksdagen för sin del ville besluta den förändring i ofvan åberopade Kongl. Maj:ts nådiga kungörelse af den 29 Maj 1850, att kostnaden för anskaffande eller byggnad och underhåll af de inom skoldistriktet behöfliga lokaler för folkskolan måtte hädanefter bestridas gemensamt efter fyrktal af alla som till staden erlægga bevilling efter andra artikeln.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 25 Januari 1871.

Sven Nilsson
i Efveröd.

N:o 52.

Af Herr **Sven Nilsson** i Efveröd: Angående ändringar i gällande legostadga.

Ett af de väsentligaste villkoren för en husbondes ekonomiska existens är, att icke allenast förskaffa sig goda och pålitliga tjenare, utan jemväl af dessa draga den nytta, som med omtanke såväl för honom sjelf som för tjenaren kan vara skäligt och efter omständigheterna af behovet påkallad. Kongl. Maj:ts nådiga legostadga af den 25 November 1853 gifver äfven i dessa afseenden goda tillfällen, men torde ändock efter min förmening i ett eller annat fall tarfva välbehöfliga förändringar, synnerligast uti dess 44 § som handlar om tjenstehjons flyttningsdag. Den 24 Oktober, som nu i legostadgan finnes bestämd för tjenares afflyttning från en till annan husbonde, torde i allmänhet ej vara den lämpligaste och i all synnerhet för jordbrukaren, för hvilken denna tid är en af de svåraste, ja på många ställen den

aldra olägligaste på året som kan inträffa då deune är i stort behof af arbetskrafter, och då således tjenarne minst kunna undvaras såväl för potates-upptagningen som jordens höstdrifning och brännvinsbrännings bedrivande. Det skulle således åtminstone för jordens brukare vara af största intresse, om någon tid under vintern kunde väljas för tjenarnes flyttning, då på landet arbetaren i allmänhet är mindre anlita och jordbrukaren mera än vid någon annan tid kan försaka en eller annan dag, som för honom går till spillo genom tjenarnes bortovaro för flyttningen.

Likaledes i afseende på berörda legostadgas 45 § torde en förändring vara af behovet påkallad i afseende på tiden för tjenstehjons inställelse i sin nya tjänst efter flyttningen från sin förra hushonde. Efter nutidens förhållande torde det ej vara behöfligt att en tjenare på landet skall under flyttningen ega sju fridagar, hvilket i flera fall ej torde vara till tjenarnes fördel utan tvärtom till skada. Goda och anständiga tjenare begagna sig sällan af dessa fridagar, men vildbasare och lättingar deremot desto mera. Det händer ej sällan att dessa begagna sina i lag tillerkända fridagar till att på ett eller annat sätt förstöra mera eller mindre delar, ja ofta nog hela sin under året med svett och möda förtjenta lön, hvilket ju ej kan vara väl använd tid. Icke heller kan jag finna hvarföre skilnad skall finnas i tjenstehjons fridagar under flyttningstiden på landet och i städerna. Såväl på landet som i staden tror jag, att tidens fordringar kräfva, att, då tjenstehjon som af hushonde sådant fordrar på uppgifna och giltiga skäl gerna beviljas en eller annan fridag för skötande af sådana enskilda angelägenheter som för tjenaren kunna vara af något värde, och sådant ofta nog utan afdrag af lönen. Sedan kommunikationerna i landet numera äro sådana, att man på en enda dag kan komma många mil, torde det ej heller vara af nöden, att tjenstehjon derföre skall behöfva så många dagar för sin flyttning som nu är fallet. Det är under sådana omständigheter och på nu anförda skäl jag hos Riksdagen vågar vördsamt hemställa,

att 44 § af Kongl. Maj:ts nådiga legostadga af den 23 Nov. 1853 måtte erhålla den förändring i lydelsen, att tiden för tjenstehjons flyttningssdag måtte blifva bestämd till den 1 Januari i stället för den 24 Oktober; samt att 45 § af samma nådiga stadga måtte så förändras, att tjenstehjons inställelse i tjänst bör ske på landet, i likhet med hvad som nu eger rum i städerna å fjerde dagen, efter flyttningssdag, derest ej annorlunda vid städjandet vederbörande emellan öfverenskommit.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 20 Januari 1874.

Sven Nilsson
i Elferöd.